

[Wilhelm.]

en venstre regering f. eks.? Nu vel, besparelserne på børnetilskuddene blev mindre, end venstre ønskede, det skal erkendes, også selv om det var besparelser og de rammer hårdt og man har halveret dyrtidsreguleringen og alt, hvad der har været af kedelige ting i den sammenhæng. De var mindre, end venstre ønskede. Afskedigelserne på daginstitutionerne blev delvis udsat, også selv om man ender med det samme bruttotal, i hvert fald hvis man insisterer på de dobbeltbesparelser, vi har påvist man er i gang med.

Det er to ting, der trods alt er forskellige fra, hvad en venstre regering nok ville have stået for. Men på den anden side må man også sige, at samtidig er der sket det, at socialdemokratiet eller den socialdemokratiske regering stod for et tvangsindgreb mod lønarbejderne i overenskomstsituationen, som en venstre regering næppe havde haft helt så let ved.

Det er stort set de forskelle, der kan remses op fra denne periode, og det er altså mere lighederne end forskellene, der springer i øjnene. Hovedtrækkene har i det hele taget mere været enighed mellem socialdemokratiet og de borgerlige end det modsatte. Der har været besparelser over hele linjen undtagen på militæret. Der har været forringelser af dyrtidsreguleringen, der har været en fortsat indskrænkning af boligbyggeriet, der har været en reduktion af det almennyttige byggeri og indførelse af en særskat på de bestående almennyttige boliger. Der har været voldsomme huslejeforhøjelser for ca. 1/2 mill. familier i privat udlejningsbyggeri; jeg siger voldsomme: der er spredninger på, men gennemsnittet er stadig væk efter boligministeriets opgørelse brutto 45 pct.s stigninger. Der har været et sort forlig om kapitalvindingsskatten og et sort forlig om folkeskoleloven med fastfrysning af de allerede foretagne forringelser. Der har været en udhuling af uddannelsesstøtten og en indskrænkning af kollegiebyggeriet og en forringelse af finansieringsvilkårene; i hvert fald er det lagt på bordet, selv om det ikke endnu er færdigbehandlet og vedtaget. Der har været en eftergivenhed over for en reaktionær hetz på det kulturelle område i alle afskygninger.

Det er alt sammen indskrænkninger og

stramninger, medens de områder, hvor man har vist ekspansionstendens, hvor man har vist sin vilje til at slå sig løs, så at sige, ligger på helt andre felter: det har været i bestræbelserne for at indføre A-kraftværker, det har været i opfindsomheden i forsøgene på at redde de dødsyge, de overflødige og vanvittig kostbare og ødelæggende projekter som Øresundsforbindelse og Saltholm lufthavn, og det har været i beslutningen om køb af amerikansk isenkram for flere milliarder kroner, som ved en afstemning her forleden af hr. Ninn-Hansen blev gjort til et spørgsmål om at demonstrere sin potens, meget betegnende.

Over for den stadig voksende arbejdsløshed — og den har jo været voksende i perioden — har regeringen stort set forholdt sig passiv. Statsministeren har ved passende lejlighed gentaget og understreget — og det samme blev sagt af den socialdemokratiske ordfører i dag — at regeringen anser den nuværende arbejdsløshed for klart uacceptabel. Det er tom retorik. Det blev sagt i december under valgkampen, da ledigheden svarede til et årsgennemsnit på 7 pct., at det var klart uacceptabelt. Det blev gentaget af statsministeren i februar, da socialdemokratiet dannede regering, det blev sagt forleden i beskæftigelsesdebatten, det var stadig klart uacceptabelt, og det bliver sagt af den socialdemokratiske ordfører i dag, at det er klart uacceptabelt med denne arbejdsløshed. Der er bare den forskel, at nu er den ikke længere 7 pct. i årsgennemsnit, nu er den 11-12 pct. i årsgennemsnit. Det har hele tiden været klart uacceptabelt, men kendsgerningen er, at socialdemokratiet og statsministeren og regeringen har accepteret den, ikke bare i det omfang den havde i december, de 7 pct., men også i det omfang den er vokset til. Derfor er det fuldstændig tomt at blive ved med at sige, at det er klart uacceptabelt; der er intet indhold i de bemærkninger.

Statsministeren har også i dette halve år gentaget og gentaget, at regeringen ikke ville betale for en forbedret betalingsbalance med arbejdsløshed. Det er også tom retorik, for det er jo lige præcis det, man har gjort og gør og i stigende grad satser på at gøre.

Den fremlagte finansplan er afslørende i så henseende. I en situation, hvor vi midt på sommeren har over 100.000 arbejdsløse